

JEAN-CHRISTOPHE, GRANGÉ

SON AV

Çeviren: Tankut Gökçe

Son Av

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler
Taş Meclisi
Leyleklerin Uçuşu
Kurtlar İmparatorluğu
Siyah Kan
Şeytan Yemini
Koloni
Ölü Ruhlar Ormanı
Sisle Gelen Yolcu
Kaiken
Lontano
Kongo'ya Ağıt
Ölümler Diyarı

SON AV

Orijinal adı: La Dernière Chasse

© Éditions Albin Michel, 2019

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Şubat 2020 / ISBN 978-605-09-7076-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No.3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Son Av

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Tankut Gökçe

I

İz peşinde

Hiçbir şey hatırlamıyordu, yani neredeyse hatırlamıyordu.

Onu nehirden çıkarmışlardı, karnı aşağıdan yukarı doğru açılmış, çok kan kaybetmiş, içi bir avcı matarası gibi suyla dolmuştu. O sırada, bilinci hâlâ yerindeydi –neyin bilincindeydi, sorulması gereken aslında buydu.

Ambulansta komaya girmişti. İki haftayı komada geçirmişti. Beyninin derinliklerinde bir ışık yanmadan önce hiçlikte geçen iki hafta. İçinden tanımlanması imkânsız cisimlerin, biçimsiz yaratıkların, yaşam kırıntılarının fişkırdığı sütümsü bir sıvıyla dolu bir kuyu... Bu evrede baskın olan sperm düşüncesiydi.

Sonra, sütle olan benzerlik ağır basmıştı. Hint kozmogonisinin çok bilinen bir sahnesini düşünüyordu. Vaktiyle Angkor Tapınakları'nda hayranlıkla seyrettiği freskler: Olağanüstü yaratıkların ortaya çıkması için süt denizini çalkalayan tanrılar ve şeytanlar. Onun beyninde bu dans, sadece şiddet sahneleri, katil suratlar, hazmı zor yenilgiler demektir... Bir cinayet büro polisinin hafızasını oluşturan her şey.

Sonunda, doktorları büyük şaşkınlığa uğratıp komadan çıkmıştı. Tanrıların dansı hâlâ devam ediyordu, ama *in real life*¹ olarak, delik bir bidonun içindeymiş gibi zaman onun için akıp gidiyordu, birbirinin aynısı günler ve geceler, alçıya alınmış ve anesteziyle bastırılmış algılar. Doktorlara göre, tüm bunlar iyiye işaretti.

Bir süre sonra, yatağında oturmayı başarmış ve olan bitenleri öğrenmek istemişti. Kim, ne durumdaydı?

Öncelikle Fanny Ferreira'nın, karnını aşağıdan yukarı doğru

1. Gerçek zamanlı. (ç.n.)

gırtlığına kadar yaran kızın akıbetini öğrenmek istemişti. Kız buz gibi nehrin akıntısında yaptıkları ölümcül tangodan sağ kurtulmamıştı. Onu, Guernon'un birkaç kilometre uzağında, gizli tutulan bir yere ikiz kız kardeşiyle birlikte gömmüşlerdi. İki kötücül kız kardeş mezarlığa gömülmemişti...

Sonra, bu dehşet dolu soruşturmayaya bir anda dahil olan Karim Abdouf'u, peşinden ayrılmayan polisi sormuştu. Olayın raporunu ivedilikle yazarak jandarmaların suratına fırlatan, ardından da istifa eden polis. "Ülkesine geri dönmüştü." Niémans bu konunun üstünde durmamıştı: Karim'in yurtsuz olduğunu biliyordu. Onunla görüşmeyi istememişti. Sonuçta, kötü hatıralar dışında paylaşacak bir şeyleri yoktu.

Normal insanların dünyasına dönmenin zamanı gelmişti. Hastane odasında, polis teşkilatının kodamanları ve Ulusal Jandarma'nın üst rütbelileri onu tebrik etmeye gelmişti. Madalyasını pijamasının üstüne takmışlardı, kendini mantar bir pano üstüne iğnelenmiş ölü bir kelebek gibi hissetmişti. Aynı duygu, aynı görüntü.

Ayrıca Sosyal Güvenlik Kurumu tarafından "birinci dereceden malul" olduğu bildirilmişti. Artık polislik mesleğini sahada icra edemeyecekti ve maluliyet ödeneği alacaktı. Niémans, Fanny'yle birlikte buz gibi soğuk sulara gömülmenin neredeyse daha iyi olabileceğini düşünmeye başlıyordu.

Ama Fransa yönetimi sizi asla yüzüstü bırakmaz: Sizi başka bir alana yönlendirir. Nekahet döneminden sonra, ona Cannes-Écluse Polis Okulu'nda öğretmenlik işi teklif etmişlerdi. Neden olmasın? Tecrübelerinden polis adaylarının yararlanabileceğini düşünmüştü.

Bununla birlikte, üç yıl süren öğretmenliğin ardından meslek anlayışının, tam ifade etmek gerekirse, görevin kriterleriyle uyumadığını ona göstermişlerdi. Onu yeniden göreve çağırmışlardı, ama suya sabuna dokunmayacaktı. Danışman, gözetmen, arabulucu, ne olursa olsun, yeter ki sahaya girmesin.

Fiziksel olarak tamamen iyileşmişti. Ruhsal açıdan ise: O başka bir hikâyeydi. Sırtında ıslak bir paltıyla yaşıyordu, genellikle "depresyon" olarak adlandırılan ağır yükte. Sürekli tekrarlayan semptomlar: midede taş gibi bir ağırlık, çırpınmalı titremeler, boğazında iki kat düğüm... Her an ağlamak istiyordu, karşı koyamadığı şiddetli ve sürekli bir uyku isteği vardı, sanki bu, içinde bulunduğu sağlıksız durumdan kaçmanın bir başka yoluydu.

İki yıl bu şekilde, yoksunluk ve bezginlik, küçük düşme ve ka-

yıtsızlık arasında geçti, ta ki eski arkadaşları –hiyerarşinin üst basamaklarına tırmanmayı başarmış olanlar– onu hatırlayana kadar.

“Proje şu” demişlerdi ona özetle, “Fransa’nın dört köşesinde çılgınca işlenen cinayetler gitgide artıyor, jandarma işin içinden çıkmakta zorlanıyor. Parisli polisleri tüm Heksagon’a² yollayacak bir Merkez Ofis kurulacak.” Tecrübeli polisler dosya bazında jandarmayla birlikte çalışacaklardı.

– Çok iyi. Kaç kişi var?

– Şimdilik, sadece sen. Bu daha ziyade, resmi bir projenin deneme safhası.

Beni şaşırtıyorsun. Polisleri jandarmannın yardımına yollama fikri, en hafif tabirle bir hakaretti. Kimse bu fikre inanmıyor, fikrin hangi bakanlığın çatısı altında filizlendiğini bile hatırlamıyordu.

Böyle ölü doğmuş bir proje için, bir hayaletten daha iyi bir aday olabilir miydi? Sorun Niémans’ın bu şaka gibi fikri ciddiye almasıydı. Bir yardımcı talebinde bile bulunmuştu.

– Hey, depoyu doldurdunuz mu?

Ivana, Volvo’nun camına doğru eğilmişti, kolları salata, tahıl kapları, madensularıyla –bir benzin istasyonunun kaprisli bir vegana sunabildiği her şeyle– doluydu.

Niémans kafasını salladı ve görevini yapmak için arabadan dışarı çıktı. Arabanın deposunu doldururken, şu an içinde bulunduğu gerçeğe geri döndü: Sonbaharın ilk günlerinde bir Alman otobolu, bir Rothko³ tablosu gibi kızıl bir öğleden sonrası. Tatsız bir durum değildi, ama çok da hoş değildi.

Kasaya kadar yürüdü. Neşeli olması gerekirdi: Ulusal jandarma teşkilatının titiz bir çalışmanın ardından yolladığı evraklar, istatistik bilgiler, dosyalardan sonra, nihayet yeniden sahadaydı.

Tuhaf olan tek şey, onları Almanya’ya, Schwarzwald’ın, yani Kara Orman’ın en meşhur bölgesine Freiburg im Breisgau’ya yollanmış olmalarıydı. Sabah günün ilk ışıklarıyla yola çıkmışlar ve saat 10’da Colmar’a ulaşmışlardı –Niémans asla hız sınırlamalarına riayet etmezdi, bu prensip meselesiydi.

Ağır ceza mahkemesi cumhuriyet savcısı ona, Alsace’ta, Trusheim Ormanı’nda işlenmiş cinayetle ilgilendiklerini söylemiş ve açıklamalarda bulunmuştu, ama kurban, şüpheliler, tanıklar, kısacası

2. Coğrafi biçimi altıgeni andırdığından Fransa için kullanılan bir deyim. (ç.n.)

3. Mark Rothko, Rus Yahudi kökenli Amerikalı ressam (1903-1970). (ç.n.)

herkes Alman'dı. Haut-Rein Bölge Jandarması Fransa kısmıyla ilgiliydi, onlar Almanya kısmından sorumlu olacaklardı.

LKA'yla, yani Baden-Württemberg Bölgesi Landeskriminalamt'la⁴ işbirliği halinde Töton bölgesinde çalışabilmeleri için Avrupa polisleri arasındaki anlaşmalarla ilgili uzun bir sunum izlemişti.

Niémans hiçbir şey anlamamıştı, ama endişe duymuyordu. Bu anlaşılması güç söyleve katlanırken, Ivana'nın Alsace jandarmasından dosyayı aldığını ve en ufak ayrıntısına kadar inceledikten sonra ona mükemmel bir brifing vereceğini biliyordu.

Parayı öderken camdan dışarı baktı: Bir tankın içindeki cephanelermiş gibi aldığı erzakı yolcu koltuğuna yayarken arabanın içinde kıpırdanıp duruyordu.

Ivana Bogdanović.

İkilinin iki numarası.

Hiçlikten döndükten sonra başına gelen en iyi şeydi.

Öncelikle onun görünüşünü seviyordu.

Karanlıkta kahverengi ile gri arası bir tona bürünen ve ışıkta ise açık kırmızı ile açık kahverengi bir renk alan, her koşulda giydiği süet ceket. Yıpranmış jean pantolonu, eskimiş botları, kızıl saçları. Tüm bunlarda birbiriyle uyumlu ve içten bir zarafet vardı. Hem ölü yaprakların melankolisini hem de kanla dolu damarların canlılığını çağrıştıran bir şeyler.

Çok uzun boylu değildi, ama çok inceydi. Hatta “sıska” olduğu bile söylenebilirdi, ama kemik yapısı ve özellikle de belirgin kasları cılız nitelmesi yapmayı olanaksız kılıyordu. Derisi yüzülmüş kediyi andıran silüetiyle daha ziyade hayatta kalmayı başarmış bir güç timsaliydi. Bir felaket olmuştu, tamam, ama bu felaketten geriye ender rastlanan bir sertlik kalmıştı.

Kemik, kas ve öfkeden oluşan bir sertlik.

Kızılara mahsus çok beyaz teniyle, Niémans’a, tek bir fildişinden yontulmuş, bir ucu çok keskin, diğer ucu ele mükemmel bir şekilde oturan Eskimo bıçaklarını hatırlatıyordu. Niémans Ivana sevgililerinin kollarında uslu duruyor muydu, bilmiyordu, ama gündüz ne denli sert ve soğuk olursa olsun geceleri onun daha sıcak ve yumuşak olduğundan emindi.

Ivana, onun Cannes-Écluse Ulusal Polis Koleji’ndeki derslerini takip etmişti. İlk yoklamada, Niémans onun adını yanlış telaffuz etmişti.

Ivana, adının telaffuzunu düzeltmiş ve hemen eklemişti:

“Ama bana canınız nasıl isterse öyle hitap edin.”

Bu bir tevazu göstergesi değil, tam tersine kibirli bir cevaptı: Bu tarz iniş çıkışlardan uzaktı, sınıftaki herkesten, her şeyden üstündü.

Aylar boyunca, onun çarpıcı ve sert güzelliğini tüm ayrıntılarıyla inceleme imkânı bulmuştu, çıkık elmacıkkemiklerini, resim fırçası gibi ince kaşlarını. Ve onu büyüleyen ve sebebini bilmesede, ona İbiza'daki gün doğumunu, hippie şenliklerini, asit kullandıktan sonra yapılan meditasyonları hatırlatan şu kızılık... Genellikle bu tür şeylerden tiksiniyordu ama bunlar Ivana'yla ilgili olduğunda hoşuna gidiyordu.

Aslında, tüm bu keşif süreci tamamen palavraydı. Niémans kendini kandırmaya çalışıyordu. Hayranlık duyan adamı oynasa da Ivana'yı uzun zamandır tanıyordu ve onun hangi konuda yetenekli olduğunu biliyordu. İkisi de geçmişteki ilk karşılaşmalarını unutmak ve yeniden en baştan başlamak istiyordu.

– Ya benim kahvem? diye sordu Niémans, kontak anahtarını çevirirken.

Kız, bardaklıktaki içeceği işaret etti.

– Sağlıklı değil. Size bitki çayı aldım.

Niémans homurdanarak hareket etti. Ivana koltuğuna iyice gömüldü ve elindeki plastik çatalla kinoa salatasına saldırıya geçti. Kaplaması ceviz ağacı olan ön konsola ayaklarını uzatınca, Niémans az kalsın bağıracaktı ama vazgeçti.

Herhangi birinin Volvo'sunda bu tür bir saygısızlık yapmasına asla müsamaha göstermezdi, ama Ivana... Niémans da koltuğuna gömüldü ve gazı köklemeden önce direksiyonunu iyice kavradı. Kendini iyi hissediyordu. 32 yaşında hâlâ tırnaklarını kemiren bu kız çocuğuyla kendini mutlu ve dinç hissediyordu. Onun yanında olmasını, onun çekici bir kadının kokusundan ziyade çocuk kremlerinin kokusuna çok daha yakın bir tür pirinç patlağı kokusunu taşıyan parfümünü seviyordu.

Teğmen Ivana Bogdanović'i yardımcı olarak seçtiğinde kimse buna bir anlam verememişti. Genç kadının nitelikleri kuşkusuz tartışılmazdı, ama... sonuçta bir kadındı. Oysa Niémans'ın eski bir maço, neredeyse bir kadın düşmanı olduğu, tam anlamıyla erkek üstünlüğüne inandığı biliniyordu. Onun gözünde, bir polis erkek olmalıydı, bu kadar basitti.

Bu şekilde tanınmış olmak Niémans'ı eğlendiriyordu. Tamamen gerçek dışıydı: Kadınlarla çok daha karmaşık bir ilişkisi vardı. Hiç evlenmemişti, ama bunun sebebi ne kadınları hor görmesi ne de onlara karşı ilgisizliğiydi. Daha ziyade, korkuyla karışık bir saygıydı kaynağı...

Ama Ivana konusunda, sebebi uzakta aramanın gereği yok-

tu. Polislik mesleğinde, uzun zaman önce yolu, uzaktan da olsa Niémans'la kesişmişti. Cannes-Écluse'deyken aldığı sonuçlar tartışma götürmezdi ve okuldan mezun olduktan sonraki yıllarda mesleğinde elde ettiği başarılar da ortadaydı. İyi bir tesadüf olmuştu, Niémans ondan başkasını seçemezdi.

– Bu çıkıştan mı sapayım? diye sordu Niémans, Freiburg levhasını görünce.

– Evet, buradan, dedi Ivana, aç bir kuş gibi yolcu koltuğunda yemlenirken.

Niémans hızlandı.

– Güzel, hadi bakalım, şu olay ne?

– Amerikan dergisi *Forbes*'a göre Geyersberg ailesi, Almanya'nın en zengin yirminci ailesiymiş, on milyar dolardan fazla servetleri varmış. Baden-Württemberg bölgesinin soylu ailesi, otomobil mühendisliği sektöründe büyük bir servet yapmış. VG Grup bütün Alman otomobil üreticilerinin vazgeçilmez iş ortağı.

– Ölen kim?

İnanılmazdı ama, Niémans soruşturma dosyasına bakacak zaman bulamamıştı.

– Jürgen, kız kardeşi Laura'yla birlikte grubun başlıca vârisi. 34 yaşında, cesedi geçen pazar günü, Alsace'ta, Trusheim Ormanı'nda bulunmuş.

– Neden Alsace'ta?

Sincap yemeğini çoktan bitirmişti. Boş salata kutusunu benzin istasyonunun torbasına tıkpı iPad'ini çıkardı.

– Geyersbergler, yılda bir veya iki kez, bölgelerinde yaşayan aristokratların ve başlıca iş ortaklarının kaymak tabakasını sürekli avına davet ediyorlar. Cumartesi günü herkes aileye ait av köşkünde yemek yiyor. Av için hazırlanıyorlar, av köşkünde geceliyorlar, sonra pazar sabahı av boruları çalarak Ren Nehri'ni geçiyorlar.

– İyi de, neden Alsace?

– Çünkü 1950 yılından beri Almanya'da süreklilik avı yasak.

Ayakları hâlâ ön konsola dayalı Ivana, iPad'inde gezinmeye devam ediyordu.

– Av sırasında iki Fransız misafir ormanda kaybolmuş ve kontun cesediyle karşılaşmışlar. Kafası birkaç metre ötedeymiş.

Niémans arabayı sürmeye devam ederken, bir anlığına resme baktı. Pek iç açıcı değildi: çamurun içinde yeşilimsi bir hal almış

bir ceset, bir fırın ağız gibi açık, kararmış bir gırtlak, yukarıdan aşağıya uzanan bir yarayla ikiye ayrılmış bir gövde...

– Otopsi raporuna göre, diye devam etti Ivana, katil kurbanın bağırsaklarını almış.

Bir başka resim: Yapraklardan oluşan bir örtü üzerine bırakılmış kafa.

– Ağzında ne var?

– Meşe palamudu. Katilin özenli bir dokunuşu.

Bu ayrıntı ona bir anısını hatırlattı ama susmayı tercih etti. Hemen bu konuyu açmayı hiç istemiyordu, özellikle de Ivana gibi bir yardımcının yanında.

– Başka yara var mı?

– İki yara daha var, evet, ama oldukça tuhaf. Katil, kurbanını iğdiş etmiş, sonra sanki üreme organlarını oradan çıkarmak istemiş gibi anüsün çevresinde bir kesik oluşturmuş.

– Organları bulmuşlar mı?

– Hayır. Şüphesiz, savaş ganimeti. Buradan yapılmış bir tecavüz de göz ardı edilmiyor ama hiç sperm kalıntısına rastlanmamış. Ayrıca bu delik, normal boyutlardaki bir erkeklik organı için çok geniş. Eğer bir tecavüz söz konusuysa, bizim katilin bir boğanunki kadar büyük aleti olmalı ya da cop kullandı.

Ivana ciddilikten uzak, neredeyse umursamaz bir ses tonuyla konuşmayı sürdürüyordu. Ölümle alay ediyordu.

– Adamı en son ne zaman görmüşler?

– Cumartesi günü öğle saatlerinde. Öğleden sonra kaybolmuş ve pazar sabahı bir meşe ağacının dibinde bulunana kadar onu gören kimse olmamış.

– İki Fransız şüpheli mi?

– Hayır. İkisinin de Strasburg'da elektronik devreler üreten fabrikaları var.

– Jandarmanın soruşturması ne durumda?

– Hiç ilerleme kaydedememişler. Cinayet mahallinden alınan örneklerden bir sonuç alamamışlar: Hiç parmak izi yok, herhangi bir insan dokusu yok...

– Ayak izi bile mi?

– Yok. Katil iki ya da üç metre yarıçapındaki bir alanı özenle temizlemiş. Onun haricinde her şey buharlaşmış gibi. Adli tabibe göre, Jürgen pazar sabahının ilk ışıklarında öldürülmüş. Sonra yağmur yağmış, ağaçlardan yapraklar dökülmüş... Belki de katil, cinayet mahallinden ayrılmak için rüzgârın çıkmasını bekledi ya

da ağaçlara tırmanarak yaprakların dökülmesini sağladı...

Niémans kasıldığını hissetti. Bu saldırı, modern dünyadan çok doğaya yakın olan bu canı konusunda daha şimdiden anlaşılması güç bir merak uyandırıyordu. Her halükârda, bu onun ilk sezgileriyle uyumluydu: meşe palamudu, anal bölgede kesikler. *Çiftlik...*

– Jandarma bütün aristokratları sorgulamış mı?

– Pazar günlerinin tamamını aristokratlarla geçirmişler. Kimse bir şey görmemiş, kimse bir şey duymamış: Avcıların hepsi avlarına odaklanmış haldeymiş. Yine de bir geyiğin izini süren yaklaşık elli adamdan ve yüz kadar köpekten söz ediyoruz...

İvana'nın bu tepkisiz tavırlarını iyi bildiğinden Niémans av ortamında yapılan bu soruşturmadan şüphe duyuyordu. Ama şu an polemik yapmanın sırası değildi: Şimdi insanı hayranlık içinde bırakan bir ormandan geçiyorlardı. Son derece arı bir gökyüzü altında yeşil alevlerden oluşan muhteşem bir yangın.

– Olaya objektif açıdan yaklaşırsak, katil Geversberglerin davetlilerinden biri olabilir mi?

– Bu durumda, katil Trusheim Ormanı'na ulaşmak için Ren Nehri'ni gece karanlığında geçti, sonra ertesi sabah grupla birlikte Fransa'ya hareket etmek için yeniden Almanya'ya döndü.

– Neden olmasın?

– Gerçekten de, neden olmasın. Ama çok karmaşık. Asıl soru şu: Gece yarısı kontun o ormanda ne işi vardı?

– Ona randevu vermiş olabilir mi?

– Son telefon görüşmesi cumartesi günü, saat 15.23'te.

– Kiminle konuşmuş?

– Kız kardeşiyle. Konuşma sadece birkaç saniye sürmüş.

– Davetlilerin telefon kayıtları, tüm bölgede yapılan telefon görüşmeleri?

– Bu iş hemen halledilmiş. Orman, sınırın iki tarafındaki Geversberg ailesine ait bölgeler. Hafta sonu boyunca, telefon kullanmak yasakmış. Öyle görünüyor ki, süreklilik avı azami dikkat gerektiren bir av. Zaten, cep telefonları bu bölgede çalışmıyor.

– Neden?

– Geversbergler sinyal bozucular yerleştirmiş: Ormanları saf kalmalı. Kelimenin tam manasıyla, korunmuş bir doğa.

İvana şimdi de LKA'nın tutanaklarından söz ediyordu.

– Almanca biliyor musun?

– Lisede ikinci lisanımdı.

– Aynı okula gitmiş olamayız. Çünkü İngilizce benim ilk lisa-

numdı, ama bu yolculuk senin için hayal kırıklığı olmayacak. Bu cinayetin sebebi ne, elimizde ne var?

– Bu oldukça geniş bir yelpaze: para, kıskançlık, mesleki rekabet. Bir kez daha söylüyorum, ailenin serveti on milyar dolardan fazla. Anne ve babanın ölümünden sonra iki kardeş grubu demir yumrukla yönetiyorlar.

– Mirasçı kim?

– Şimdilik kimse bir şey bilmiyor, ama öncelik Laura’da, yani kız kardeşte, en büyük pay onun.

– Kaç yaşında?

– 32.

– Sorguya alınmış mı?

– Cumartesiye pazara bağlayan gece için bir tanığı var. Şirketinde çalışan bir çocukla berabermiş. Ne olursa olsun, Jürgen ve Laura ayrılmaz bir ikiliymiş. Onunla en kısa zamanda görüşmemiz gerekiyor. Onun hakkındaki kararı biz vereceğiz.

– Başka kim var?

– Rakip gruplar, ailenin diğer üyeleri, hissedarlar... VG gerçek bir belirsizlik içinde, bu ölümden çıkarı olacak kişilerin sayısı hiç de az değil.

Ormanın derinliklerinde başı kesilmiş, bağırsakları ve üreme organları çalınmış bir kurban: Cinayet yöntemi sanayi alanındaki rekabetlerin ve finansal çıkarların ön planda olduğu bir dünyayla kesinlikle uyumlu değildi.

– Çok ilginç bir şey daha var, diye devam etti Ivana. Sevimli kont SM’ye⁵ düşkün bir zatmış. Stuttgart’ta sık sık özel kulüplere gidiyormuş ve Freiburg’a bu konuda uzmanlaşmış profesyoneller getirtiyormuş.

– Kıçını kırbaçlatmaktan hoşlandığı için bu iş kellesini kaybetmesiyle sonlanmış olabilir. Sen de ben de bu ortamları biliyoruz. Suçun mastürbasyonu.

Niémans bu tarz küçümseyici bir ses tonu kullandığı için çoktan pişman olmuştu. Öncelikle, cinsellik konusunda her birey kendi anlayışına göre özgürdü. Ama özellikle, *gerçek* bir şiddet içermeyen bu şeyi küçümseme sebebi neydi? İnsanları cezbeden ve onlarda merak uyandırarak toplumları zehirleyen bu karışım her zaman olduğu gibi gerçek suç oranının lehine işliyordu.

– Seninle aynı fikirde değilim, diye karşı çıktı Ivana. Jürgen

yanlış bir adamla karşılaşmış olabilir. Üstelik bu gibi durumlarda insan çok daha güçsüzdür.

Böyle bir senaryoyu kurgulamak asıl sorunun cevabını vermiyordu: Cinayet neden ormanda işlendi? Sorunun ilk cevabıymış gibi, yol şimdi Kara Orman'a doğru çıkıyordu, belli bir uzaklıktan bakıldığında sanki bu parlak kürk siyaha dönüşüyordu.

Şu an için, öğleden sonranın parlak güneşi altında, bir bitki denizini çağrıştıran tepelerden, vadilerden ve sinüzoidal hatlardan oluşan bu sonsuz zincir yemyeşil görünüyordu. İçinde kaybolacakları yer işte burasıydı. Ereksiyon halindeki bir bitki örtüsünün altına gizlenmiş ve içinde bir caninin saklandığı, yollardan ve patikalardan oluşan devasa bir labirent.

– Başka bir şey var mı?

– Siyasi suikast, diye mırıldandı Ivana.

Niémans hemen, bunun iyi bir sebep olabileceğini düşündü.

– Jürgen siyasetle mi ilgileniyormuş?

– Hayır. Ama o, ailesindeki herkes gibi büyük bir avcıydı.

– Yani?

– Geyersbergler, sadece bu iş için ayrılmış binlerce hektarlık bir ormanın sahibi. Araziler satın almışlar, kararnameler çıkartmışlar, tarımı yasaklamışlar, tüm bunları da sadece daha büyük bir oyun sahasına sahip olmak için yapmışlar.

– Az önce sen bana avlanmak için Fransa'ya gelmek zorunda kaldıklarımı söyledin.

– Sürek avı yasak ama Geyersbergler başka av türleriyle de ilgileniyorlar, tuzakla av, kobay avı...

– Ona “kopay” avı deniyor.

– Bu konu hakkında bilgim yok, dedi genç kadın, tiksinti ve kibir dolu bir ses tonuyla. Her halükârda, Jürgen bütün korkunçluğuyla, sadece kana olan susuzluğunu gidermeye çalışan bir avcı örneği idi.

– Yani, av karşıtı aktivistler ya da öfkeli çiftçiler tarafından mı öldürüldü?

Genç kadın, art niyetli biri gibi gülümsedi. Niémans, boynunu kıvrık yakalarının içine iyice sokarak yaramaz bir çocuk gibi davrandığında Ivana'ya bayılıyordu.

– Av karşıtı aktivistler bölgede çok etkili.

– Bu yüzden onun kafasını kestiler...

– Bir örnek teşkil etmesi için, onun ölümünü, bir av hayvanının ölümü gibi sahnelemiş olmalılar.

Niémans aşına olduğu eski yöntemlere dönmeyi tercih etti:

– Ya kaçık katil meselesi? Kendi kişisel deliliği uğruna kurbasını tanımadan harekete geçen katil? Jürgen’le karşılaşmış olabilir...

– Jandarma hem Alsace hem de Baden-Württemberg tarafındaki bütün dosyaları taradı. Ne bu tür bir cinayet ne de firar etmiş bir kaçık var. Eğer bu psikopat bir katilse, ilk kez böyle bir cinayet işliyor. Ama bir ayrıntı bu varsayımı güçlendiriyor.

– Nedir?

– Dolunay. Milyarderin karnı deşilirken ay döngüsünün en son fazındaymış.

Her zamanki gibi. Kanlı, çılgınca, açıklanamaz... Bir ürperme hissetti, sonra bu ürperme titremelere dönüştü. Ölümden döndükten sonra sürekli olarak üşüyordu, sanki bedeni eski melekelere hâlâ kavuşamamıştı.

– Aile, onlar ne diyor?

– Alman polisi henüz onları sorgulama cesareti gösteremedi. Bizi bu nedenle oraya gönderiyorlar: Klamı sorgulama konusunda daha rahat olacağız. Sağdaki ilk yola sapın.

– Tam olarak nereye gidiyoruz?

– Otopsiyi izlemiş doktoru görmeye.

– “İzlemiş” mi? Ne demek istiyorsun?

– Geyersbergler aile doktorlarının otopside bulunmasını istemişler.

– Bu saçmalık da neyin nesi?

– Özel önlem. Schengen kadvralar için de geçerli ve Geyersberglerin kolları uzun. Şimdi sola sapın.

Niémans direksiyonu sola kırdı ve kendini kaba çakıltaşlarıyla kaplı gölgelik bir patikada buldu. Kahverengi-yeşil ağaçların zirveleri birleşiyor ve sanki gökyüzüne ulaşmak için birbirlerine omuz veriyorlardı.

– Anlamıyorum. Hastaneye gitmiyor muyuz?

– Dümdüz devam edin.

JEAN-CHRISTOPHE, GRANGÉ

1961'de Fransa'da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye'de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaikem*, *Lontano*, *Kongo'ya Ağıt* ve *Ölümler Diyarı* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

KARA ORMAN'DA SON AV BAŞLADI... ARDINDA HİÇBİR İZ BIRAKMAYAN AVCI KİM?

Komiser Niémans, yardımcısı Ivana Bogdoviç'le Alsace bölgesinde işlenen vahşi bir cinayeti çözmeye gider. Kendi karanlık geçmişlerini de yanlarında götüren iki polis, Kara Orman'da saklanan bir sırrın peşine düşerler.

Kızıl Nehirler'in başkahramanı Niémans'ın dönüşünü müjdeleyen *Son Av*, kökeni Nazi Almanyası'na kadar giden sürprizlerle dolu bir gerilim...

İspanya'da
KOV'üz
satış fiyatı

₺ 36

ISBN 978-605-09-7076-0

ISBN 978-605-09-7076-0

9 786050 970760

Doğan
Kitap